

GEBZELİ YAZAR VE ŞAİRLER OKULUMUZDA!

Yücel Boru Fen Lisesi
Öğrenci Gazetesi

Yücel Boru F.L.
Adına Sahibi

İsmail BOĞA

Yayın Yönetmeni

*Sevgi Akbaba
TDE Öğretmeni*

Yayın Kurulu

*Mina Güler
Editör*

*İrem Üçer
İletişim Yöneticisi*

*Arif Bekdik
Yazar*

Yazım Kontrol
Ekibi

*Tuana Erdem 11/A
Enes Çağlayan 11/A
Burak Yusuf 11/B
Burak Battal 11/D*

Yazarlar

*Şükran Aydın/Almanca
Arda Gevher 10/D
Toprak Emin Şahin 9/E
M. Emin Seven 9/E
Kerem Güney 9/E
Kerem Ardl Yıldız 9/E
Enes Kılıç 9/E
M. Eren Kayabaş 9/E
Efe Türkel 9/E
Melike Kaya 11/D
Sudenaz Ercan—11D
Gülnaz Atlı 10/C
Elif Eylül Kural 10/C*

Dağıtım

Basılı ve Dijital

İletişim

ybfl.gazete@gmail.com

Tarihçi Yazar Resul Orman ve Okul Müdürümüz İsmail Boğa'nın düzenlediği Gebzeli Yazar ve Şair Buluşması'nı okulumuzda gerçekleştirdik.

Programımıza vefatının 50. yılında büyük halk ozanımız Aşık Veysel'i yazarlarımızın anıları ile daha yakından tanıyarak başladık. Aşık Veysel ile hasta yatağında röportaj yapan yazarımızın anlattıkları dinle-

yici tarafından da ilgi ile dinlendi.

Devamında Çanakkale zaferimizin 108. yılı dolayısıyla yazar ve şairlerimizin okudukları şiir ve anlattıkları değerli bilgileri dinledik.

Programımızın ardından öğrencilerimizin yoğun katılımı ve ilgisi ile yazar ve şairlerimiz okuyucularıyla sohbet ederek kitaplarını imzaladı.

Programımıza; Araştırmacı-Yazar Resul Orman, Şair-Yazar Yasin Pamuk, Eğitimci-Yazar Zahide Turhan, Şair-Yazar Seyfettin Bozçalı, Şair-Yazar Yüksel Akçayır, Yazar-Musa Gün, Araştırmacı-Yazar Mehmet Asif Işık, Araştırmacı-Yazar Naim Tamyüksel, Şair-Yazar Dr. Erol Koca, Eğitimci-Yazar Cengiz Ceylan katılım sağladılar. Biz de gazete ekibi olarak 57. sayımızı, kıymetli yazarlarımıza hediye ettik.

Programı düzenleyen Yazar Resul Orman'a ve Okul Müdürümüz İsmail Boğa'ya ve programımıza katılan kıymetli yazarlarımıza teşekkür ederiz.

Hazırlayan: Gülnaz Atlı, Elif Eylül Kural

GÖÇMEN KELİMELER

Şükran Aydın/ Almanca

DERLEME

Türk dili, bugüne kadar geniş coğrafyası içinde, birçok yabancı dille farklı ilişkilerde bulundu. Bu ilişki kimi zaman başka bir dilden alıntıyla kimi zaman ise evrilme veya türetilme biçimiyle gerçekleşti.

Türkçenin yabancı dillerle etkileşim haline girmesi, Türkçenin başlangıcından, bir başka ifadeyle komşularıyla iletişime geçtiği andan beri sürer. Ana dilimiz; Eski Türkçe Döneminde Çince, Sanskritçe ve Moğolcadan ödünçlemeler yaparken, Eski Anadolu Türkçesi Döneminde büyük oranda Arapça ve Farsçanın etkisinde kalır.

19. yy.dan itibaren ise Fransızca, devamında da Almanca, İtalyanca ve İngilizceden dilimize çeşitli kelimeler geçer. Bariz olarak bu kelime Türkçe dediğimiz fakat şaşırtıcı bir şekilde kökeni başka dillere dayanan sözcüklerin bir kısmı :

"Pantolon" kelimesinin dilimize Fransızcadan geçtiği hiç aklınıza gelir miydi?

Hikayesi bir hayli ilginç. Pantolon, Fransızca aynı anlamı karşılayan pantalon sözcüğünden gelir. Aynı zamanda bu özel isim, İtalyanca pantalone -eski Venedik güldürü tiyatrosunda şalvarlı yaşlı adam sözcüğünden alıntı.

"Salça", bildiğimiz salça değil.

Türk yemeklerinin ayrılmaz bir parçası olan salça, aslında İtalyanca salsa - yemek suyu, sos-sözcüğünden alıntı. Bu kelime aynı zamanda Latince sals- "tuzlamak" fiilinden türemiş. Bu durumda salçanın tuz ile bir bağlantısı olduğunu söylemek mümkün.

"Masa" küçük ses değişimleriyle dilimize yerleşmiş.

Kökeni Latinceye dayanan bu isim, "mensa"dan evrilmiş. Yine mensa şeklinde İtalyancadan alıntıladığımız masa, dilimizde çokça kullandığımız kelimelerden.

"Karakol"un Moğolcadan dilimize geçtiğine kim inanır?

Bu sözcük, Moğolca qaragul yani "gözcü, muhafız, nöbetçi" anlamlarıyla dilimizde kullanılmakta.

"Soba" sizce de Türkçe bir kelime gibi değil mi?

Soba sözcüğünün kökeni Macar dilinden gelir. Macarca szoba -şömine, duvara entegre edilmiş ocak- isminden alıntılanan bu sözcük, aynı zamanda Eski Yüksek Almanca aynı anlama gelen stuba kelimesi ile de eş kökenli.

*"**Karpuz**" un kökeni hem Farsçaya hem de Yunancaya dayanıyor.

Bu kelime, Farsça *çarbüz* veya *çarbüze* sözcüğü ile eş kökenli. Aynı zamanda *karpóō* biçimiyle Eski Yunanca "meyve veya ürün vermek" fiilinden türetilmiş.

*"**Peçete**" de bize ait olmayanlardan.

İtalyanca *pezzetto* -küçük kumaş veya kağıt parçası- kelimesinden gelen *peçete*, aslında İtalyanca *pezzo* yani "parça" sözcüğünün küçültme hali.

*Türkçe gibi duran başka bir kelime: **Anahtar**.

Anahtar sözcüğünün kökeni, Yunancadan dilimize yerleşmiş. Bu sözcük aslında Yeni Yunanca *anixtérion* şekliyle "açık, açacak" anlamına gelen bir kelimedenden alıntı.

*Öz Türkçe zannettiğimiz ancak kökeni Farsçaya dayanan sözcüklerden sadece bir diğeri olan "**bahçe**".

Bahçe, doğrudan Farsça *bāğçe* sözcüğünden alıntı. Tahmin ettiğimiz gibi bahçe de Farsça *bāğ* kelimesinden türetilmiş.

*"**Fasulye**" kelimesi de öz Türkçe değil.

"Bizim yemeğimize verilen isim nasıl Türkçe olmaz?" dediğinizi duyar gibiyiz. Fasulye esasen Yunanca *fasúlia* sözcüğünden geliyor.

*"**Martı**"nın kökeni, bir deyim dayanıyor. Türkçeye ait olduğunu düşünebileceğimiz bir başka kelime olan *martı*, aslında İtalyancaya ait. *Martı*, İtalyanca *martin pescatore* yani "balıkçıl kuşu" deyiminden dilimize geçmiş. Bu deyim ise Latince *maritimus* yani "denize ait, denizci" m anlamlarından evrilmiş.

*"**Çeşme**" sözcüğü Türkçeye küçük bir değişimle dahil olanlardan.

Çeşme, esasen *çaşme* haliyle Farsçaya ait bir kelime. Zaman içinde dilimizde ünlü ve ünsüz değişimleriyle çeşme halini almış.

*"**Efendi**", bildiğimiz anlamında fakat kökeni bize ait değil.

Efendi kelimesi, Türkçede kullanıldığı gibi alıntılanmış gibi dilde de "bey, sahip, asil" anlamlarında fakat dilimize *avthéndis* şekliyle Orta Yunancadan geçmiş.

*"**Ihlamur**" kelimesi de Yunanca.

Ülkemizin birçok yerinde yetişen, aynı zamanda kış aylarında sıkça çayını tükettiğimiz bitkinin ismi olan *ihlamur*; köken bakımından Yunanca ve Latince ile bağlantılı. *Ihlamur*, bildiğimiz anlamından ziyade *flámulon* veya *flamúron* şekliyle Yunanca da "sancak, flama" anlamlarında da kullanılmış.

*"**Sokak**", çok farklı bir değişimle dilimize yerleşmiş.

Arapça *zuḳāk* sözcüğünden alıntı olan *sokak*, aynı zamanda bildiğimiz anlamında Akatça *sūḳāḳu* sözcüğünden de geçen bir kelime.

*Türkçe olduğuna yemin edebilirim ama kanıtlayamam dediklerinizden: **Sofra**.

Sofra kelimesini ilk bakışta Türkçe gibi düşüsek de aslında dilimize Arapçadan gelmiş bir sözcük. Kökeni Arapçaya dayanan bu kelime *sfr* kökünden gelen *sufra(t)* şeklinde "üzerinde yemek yenen yer" anlamından ziyade "yolcu yiyeceği" anlamında da kullanılmış.

*"**lahana**" Türkçe olmadığına kim inanır? Büyük ,küçük ünlü uyumuna da uyuyor :) Yunanca *láxano láxano* "kelem, la-

hana” sözcüğünden alıntıdır. Bu sözcük Eski Yunanca λάχανον λάχανον “her türlü sebze” sözcüğünden evrilmiştir. Bu sözcük Eski Yunanca λαχαινῶ λαχαινῶ “kazmak, top-rağı sürmek” fiilinin fiilden türetilmiş ismidir.

Biraz da yemekler üzerine bir yolculuk yapalım kelimelerle...

***Kapuska** sever misiniz? Ben severim. Çoğu kişi sevmez. 1960’larda Sovyet lideri Kruşçev, “Herkesin tenceresinden lahananın eksik olmadığı” bir sosyalist düzenden bahsetmiş. Kapuskanın ismi, Almanların Ortaçağ’da lahanaya verdikleri isimden geliyor: **kapuz**. Aslında kelle demekmiş. Şeklini benzetmiş olsalar gerek. Doğu Avrupa ulusları lahanayı Almanlardan öğrenmişler. Ruslar lahanaya kapusta, Macarlar kapostza diyor. Peki, biz niye **lahana** diyoruz? Yunancadan almışız da ondan. Eski Yunancada **lahano**, yeşillik, her türlü sebze anlamına geliyormuş. *Peki, kapuska sevmeyenlere **kumpir** ikram etsek? 1980 sonrası yeni bir kelime. Fırında pişmiş, türlü katkı maddeleriyle yenen patates. Bulgarca veya Sırpça **krumpir**’den geliyor. Patates demek. Yani kumpirin adı da patates aslında. * Bazıları **et** olmadan doymaz. İngilizcede **stick** (sopa), **sticker** (etiket) ve **steak** - Türkçeye de girdi, ızgaralık et- kelimelerinin aynı kökten geliyor olabileceğini hiç düşünmüş müydünüz? Eskiden sopaya ge-

çirilip kızartılmış etler. Kralın fermanı ya da önemli kâğıtlar da duvara bir sopayla çakılır, halkın ilgisine sunulmuş. Eti-

ketlerde bugün onları yerinde tutan zampk yokmuş. Vikinglerin delmek, bıçaklamak gibi bir kelimesinden geliyor hepsi.

* **Biberon** ve **bira** kelimelerinin alakalı olabileceğini düşünmüş müydünüz? İkisi de Latince **bibere** yani içmek kelimesinden geliyor. Mantıklı. Ama eminim, bisküvi ve kombi arasında hiç “bi” bağlantı bulamamışsınızdır. Bağlantı, “bi”de saklı. Latince bi, iki demek. Bizde **bisküvi** diye yazılan sözcük aslında çifte kavrulmuş demek oluyor. **Kombi** de aslında iki iş yapan bir cihazın adının kısaltması. Hem suyu, hem de kalorifer suyunu ısıtıyor. Şayet, “Ne var bunda, aynı özellik **bisiklet** kelimesinde de var” dediyse- niz, siz de haklısınız.

* Mutfağa dönüp bir kek yapalım mı? **Kek** kelimesi **kuzine** sözcüğünden türemiş. Annelerimizin mutfaklarında robotları yoktu, bizim var, kek yapmak kolay artık. Peki, **robot** deyince aklınıza ne geliyor? Benim aklıma metal vücutlu insansı makineler, mutfak robotları ya da fabrikalarda insan yerine iş yapan otomatik makineler geliyor. Ama aslında ilk robotlar insanmış. Carel Capek adlı bir yazar, 1920’de yazdığı bir kurgu bilim eserde kullanmış kelimeyi. Çekçe “**robota**”, mecburi hizmet, angarya, köle emeği anlamına geliyormuş. Aynı kökten gelen Almanca bir kelime de var: **Arbeit**. Çalışma anlamına geliyor.

*Kek yerine **sütlaç** da yapabiliriz. Süt, Öztürkçe - Uygurca. Sütlaç da aslında **sütlü aş** demek. Yani, sütlü yemek. Ağzımızın tadı hiç bozulmasın, hep tatlı kalsın...

KALP MİMARİSİ

Arda Gevher 10/D

DENEME

Tehlikelere karşı kendini korumak, insanlığın belki de en temel içgüdü. En kuvvetli, karşı koyulması en zor, insanın en dip noktasına bile kendini kabul ettirmeyi başarmış dogmatik bir emir âdeta. Bu emire karşı çıkanlar ise, beklenildiği gibi, ölümden başka bir sonu kabul ettiremiyorlar kendilerine. Bu içgüdü yüksek bir yerden atlamamanız ya da kendinizi ateşe atmamanız için sizi zapt etmek dışında, kanımca farklı bir duruma daha yol açıyor. Sizi hayatta tutan pozitif duygularınızı ve değerlerinizi koruyacak ruhani bir kale ortaya çıkarıyor. Romanlarda, şiirlerde veya herhangi bir edebi eserde sıklıkla karşımıza çıkan ruhani kalp figürü ise bu kaleden başka bir şey değil bana kalırsa.

Eğer siz yaşadığımız tüm tecrübeleri ve bu tecrübelerin sizde ortaya çıkarttığı duyguları birer tuğla olarak nitelendirirseniz mecazi anlamda "kalp" olarak tanımladığınız kavramın da bu tuğlaların birleşmesi yoluyla inşa edilmiş bir kale olduğunu görebilirsiniz. Tüm yaşamışlıklar ve bu yaşamışlıkların izlerinin muhafaza edildiği devasa bir kale. Bu kalenin yıkılması, bu kaleyi içinde

muhafaza eden insanı da yıkar. İşte tam da bundan dolayı bu kaleyi sağlam yapmak için içimizde karşı konulamaz bir dürtü bulunmaktadır.

Kalenin odaları, her biri birbirinden değerli anıları içeriyor. Kimilerinin sevdiklerini, kimilerinin aşklarını, kimilerinin ailesini, kimilerinin tutkularını, kimilerinin ise hedeflerini, arzularını... Her biri için ayrı ayrı tasarlanmış odalar ve her odayı meydana getiren tuğlalar, anılar, duygular... İstedığınız sayıda, istediğiniz büyüklükte ve istediğiniz şekilde odalara sahip olabilirsiniz. Hiç biri size doğrudan bir zarar vermez. Bu kale, içerisinde sizi sınırlandıran ve özellikle dikkat etmenizi gerektirecek tek bir kısım barındırıyor. Bu kısım bu kaleyi ayakta tutan şey, bu kalenin temelleri.

Hayatta, aldığınız her darbeye derin bir nefes almanızı sağlayacak bir dayanak noktası buldurmalısınız. Her düştüğünüzde ayağa kalkmanız için size yardım edecek bir el olmalı. Bu el kimi zaman gerçekten bir el olmalı, bu el kimi zaman sizin kişisel hedefleriniz olmalı, bu el belki de sizin kendi eliniz olmalı ama kimse inkar

etmemelidir ki bir el olmalı. Sizin kalenizdeki odalar ne kadar hasar görmüş olursa olsun, kalenizin görkemli surları ne kadar harap olmuş olursa olsun derin bir nefes alıp en azından sağlam bir temeli var diyebilmelisiniz. Bu temeli inşa ederken hangi tuğlaları kullanacağınız ise tamamen size kalmış durumda.

Eğer ailenizle inşa etmek isterseniz aile dağılıbilir. Eğer arkadaşlarınızla inşa etmek isterseniz arkadaşlarınız

sizi yüzüstü bırakabilir. Eğer çok değer verdiğiniz tek bir insanla inşa etmek istiyorsanız o tek bir insanı her an kaybedebilirsiniz. İnsanlar belirsiz varlıklar.

En yakın çevrenizden, ailenizden, arkadaşlarınızdan tutun resmi olarak kabul edebileceğimiz iş hayatından, diplomatik ilişkilere kadar birçok durumda insan dediğimiz varlık çok kolay yön değiştirebiliyor. Güvenip tutduğunuz her el bir gün anlamsızca elinizi bırakabiliyor. Zamanı gelip de temele yerleştirdiğiniz kişi veya kişilerle bağınız koptuğunda bütün emekleriniz, o kocaman kaleniz kendi üstünüze yıkılacak; arkasında yalnızca bir enkaz bırakacaktır. Tüm bunların yanında artık sizi alacağınız yeni saldırılara karşı savunmasız hale getirecektir.

Önceden zarar gördüğünüzde "En azından temeli sağlam." diyerek kendinizi teselli ediyor, kendinize nefes almak için bir boşluk buluyordunuz. Ama kalbiniz enkaz halindeyken o eski alışkanlıklarınızı tekrarlamaya çalıştığınızda elde bir şey kalmadığından ötürü iki kat zarar göreceksiniz, canınız daha çok yanacak. Ayrıca bu boşluğu doldurmak için her gidenin yerine yeni insanlar da getiremezsiniz. Her seferinde tekrar tekrar insanların anlamsız, belirsiz davranışları sizi yıkacak ve her yıkılışınızda kendinizi yeniden inşa etmeniz çok daha fazla zaman alacak.

İşte tüm bu sebeplerden ötürü eğer sağlam bir temeliniz olsun istiyorsanız bu temelin tuğlalarını bu dünyanın acımasızlığından uzak bölgelerde aramanız gerekiyor. İnançlar, ideolojiler, hedefler ve arzular. İnsan amaçları için yaşar. Başınıza ne gelirse gelsin, nasıl bir saldırıyla karşı karşıya kalacak olursanız olun hiçbir güç sizin amaçlarınızla, ulaşmak istediklerinize zarar veremez. Bu kavramlar dokunulmaz ve sizin kendi özünüze ait çok değerli parçalardır. Eğer yolunuza bir enkaza dönüşmeden devam etmek istiyorsanız amaçlarınız olsun, hedefleriniz olsun. Düşüğünüzde etrafınıza bakıp sizi kaldıracak bir el aramayın. Gökyüzüne bakın, uçsuz bucaksız Dünya'nın farkına varın ve kendi kendinize ayağa kalkın.

YOL YOLCUSU

DENEME/HİKAYE

Gözüm tekrar kolumdaki saate ilişti, o ince çizgiler kazanan olma-
yacağımı bildikleri halde ilerlemeye de-
vam ediyordu. Önümde oturan çocuk ha-
la ağlıyor, yanımdaki kadınsa uyuyordu.
Bense yoldayım. İneceğim durak belli
ama nereye gittiğimi bilmiyorum.

Nedir yol? Sonu var mıdır?

Her insan yoldadır bence, farkında olma-
sa da herkesin bir rotası vardır. Buradaki
insanlar büyüklü küçüklü
yüklerle çıkmış yola.

Yükler sadece valizdeki eş-
yalardan mı ibaret? Birisi
yanına hiçbir şey almadan
çıkış gibi gözükebilirken
aslında beş kiloluk valizle
gelen birinden daha fazla
yüke sahip olabilir. Bunlar onun kafasın-
dakilerdir. Tabii ki bunlar herkes için
farklı bir şey olabilir. Annesi, babası, ço-
cuğu, kedisi belki de ödemesi gereken
faturalar.

*“Bütün yolculuk boyunca hasret ayrılma-
dı benden gölgem gibi demiyorum
Çünkü hasret yanımdaydı zifiri karanlıkta
da*

*Ellerim ayaklarım gibi de değil
Uykudayken yitirirsin elini ayağını
Ben hasreti uykuda da yitirmiyordum
Bütün yolculuk boyunca hasret ayrılmadı
benden*

Açlıktı, susuzluktu demiyorum.

...
*Bütün yolculuk boyunca ayrılmadı ben-
den*

*Zaten elimde ne kaldı bu yolculuktan
Hasretten gayri”*

Her girdiğimiz yol her yeni dönemeç insan-
da bir iz bırakır ya da insan orda bir iz bıra-
kır. Mesela yazsa mevsim sıcağı öğretir in-
sana, eğer o kişi kış olan bir yola girerse öğ-
rendiği sıcaklıkla yazı getirebilir yoluna. İki
insanın tanışması da buna benzemez mi za-
ten?

Benim için yolculuk yapmak kitap okumak
gibi, yeni bir kitaba başladığın zaman daha
önce bilmediğin şeyler öğrenebilirsin. Daha
önce okuduğun bir kitapsa elinde olan? Ona
zaten içindekileri biliyorum gözüyle bak-
mak o kitaba haksızlık değil midir? Senin
zihninin durağan kalmadığı sürece o kitabın
içindekilerin sana yeni dünyalar gösterebi-
leceğine inanıyorum ben.

Bozuk yollar üzerinde ilerlerken çevremde-
kileri incelemeye başladım.
Kimisi konuşuyor, kimisi
kitap okuyor, kimisi uyu-
yor... Ortamdaki havayı
insanların gözleri ve mi-
mikleri kaplıyor. Herkesten
ayrı bir tını yükseliyor ade-
ta. Öyle ki uyuyan insanlar
bile konuşanlardan daha çok şey anlatır olu-
yorlar. Burada tanıştığın insanlar senin sır-
daşın, dostun olabiliyor o an için. Belki de
birbirinizi bir daha hiç görmeyeceğiniz gör-
mezden gelerek iki yakın arkadaş olabili-
yorsunuz. O yüzden ben birini daha iyi tanı-
mak istiyorsam onunla bir yolculuğa çık de-
rim. Gerçek benliğiyle tanışma fırsatını o
zaman yakalayabilirsin. Tabii ki herkes bu
konuda böyle düşünmüyor olabilir. Ne diye-
bilirim ki.

Sallantının durduğunu hissederek gözlerimi
araladım. Gelmişti. Herkes otobüsten iniyor
teker teker. İlerlerlerken bakıyorum insanla-
ra tekrar. Kimileri yüklerini bırakıyor, kimi-
leri yüklerine yük katıyor, kimileri sadece
ilerliyor. Bense... saat kaç olmuş, geç kala-
cağım!

JUSTICE OF GYRO

STORY

As the sun set behind the dusty horizon, Gyro rode into the small town of Devil's Hand. He had been on the trail for weeks, chasing down the outlaw who had stolen his horse "Valkyrie" and a sawed-off gun. Now he was finally here, and he was determined to get them back. As he tied up his horse outside the saloon, he couldn't help but notice the stares he was

getting from the locals. They didn't take kindly to strangers in these parts, especially not ones who looked as he did. But Gyro was used to being on his own. He walked into the saloon. The place was dark and smoky, but he could make out the figure of a man sitting at the bar.

"Excuse me!" Gyro said as he approached the man.

"I'm looking for a fella who goes by the name of Diego. He's a tall fella, wears a black hat and carries a sawed-off shotgun."

The man turned to face him, a look of suspicion on his face.

"What business you got with Diego?"
"He stole my horse and gun,"

Gyro replied.

"I want to get them back." The man laughed.

"Good luck with that, stranger. Diego's the meanest outlaw in these parts. Nobody's been able to catch him yet."

Gyro didn't like being told what he couldn't do. "I'm not like those other folks who've tried and failed," he said while pulling out his other gun a revolver.

"I've got a fight to make with this Diego guy, and I won't rest until I get what's mine."

The man raised his hands in surrender.

"Okay, okay. Don't shoot. I heard Diego's been holed up at the old abandoned mine on the outskirts of town. But be careful, stranger. That place is dangerous."

Gyro nodded and holstered his gun.

"Thanks for the tip." he said, turning to leave. As he walked out of the saloon, he could feel the eyes of the locals following him. But he didn't let it bother him. He had a mission to complete. He rode out to the abandoned mine, his heart pounding with anticipation. As he approached the entrance, he could hear voices coming from inside. He drew his gun and came closer, listening carefully.

"I tell you, Diego, we can't keep running forever." one of the voices said.

"We gotta make stand sometimes."

"Shut up, Johnny,"

Toprak Emin Şahin, 9/E
Muhammed Emin Seven 9/E
Kerem Güney 9/E
Kerem Ardıl Yıldız 9/E
Enes Kılıç 9/E
Mehmet Eren Kayabaş 9/E
Efe Türkeli 9/E

Gyro growled while giving out his position.

"I ain't afraid of no one I'll shoot anyone who tries to come after me."

Gyro knew he had to act fast. He burst into the mine, his gun blazing. Diego and his gang were caught off guard, and before they could react, Gyro had them all tied up and disarmed. As he retrieved his horse and gun, he couldn't help but feel a sense of satisfaction. He had shown these outlaws that justice would always prevail, no matter how tough the road may be. As he rode out of town, he felt the stares of the locals once again. But this time, they were different. They were looks of admiration, of respect for a man who had the guts to do what needed to be done. And that was all Gyro needed to know that he had done the right thing.

BİR KELİME

Köşe Yazısı

Tuhaf ... Kelimeleri diyorum. Mesela üç harften oluşan ve çok fazlasıyla kenara attığımız, görmezden geldiğimiz, yarı yazan kalem muamelesi yaptığımız "güç" kelimesi. Oysa ne çok şeyden ödün verilmişti uğruna, oysa ne çok savaş olmuştu, oysa nasıl da ben varım demişti güç. Ben varım deyişini insanlığın ilk günlerinden itibaren demişti aslında. İlk insandan, ilk evren varoluşundan, ilklerin hepsi ve geldiğimiz şu dakikaya kadar gücümüzle varlığımızı devam ettiriyoruz. *Hâlâ ne olduğunu bulamadım devam edelim.* Peki biraz bu anlarımıza gelelim. Sizinle ilkokul, ortaokuldayken en mutlu hissettiğiniz anlara gidelim ve orada kalalım. Mesela komşunun kapısını tıkladık, bakkal amcadan bir şey çalmak, annemizden habersiz yaptığımız yaramazlıklar... Ben bunları sayıyorum, siz de saymaya devam edin. Neden bunlar aklımızda kalırdı? Neden annemizin bizi büyüleyici bir yere götürmesi değil de

Melike Kaya 11/D

ondan habersiz yaptığımız şeyler aklımızda kalırdı? Aklımızda kalırdı yani büyük mutlulukla anardık... Ya da mesela neden ailemizle yaptığımız kahvaltılar aklımızda kalmazdı, doyasıya eğlenmezdik? Çünkü biz güçlü hissetmezdik. Çünkü biz komşunun kapısını çalıp kaçarak tüm o büyük insanların akıllarına oyun oynuyorduk ve bu çok güçlü hissettiriyordu. En çok da bu güçlü oluşumuz bizi tatmin ediyordu. Ve o sıradan olmayan günlerimiz gücümüzü hatırladığımız günler... *Biraz yol aldık gibi güçlü olunca tatmin olma duygusu ortaya çıkıyor, tanıma yaklaşıyor gibiyiz.*

Peki bu güç nereden geliyor ? Arkamızdaki dağ, kaynak neydi?

Dokuz ay ya da daha az kaldığı-mız anne karnı-mızdan? Ya da küçük-ken kah-

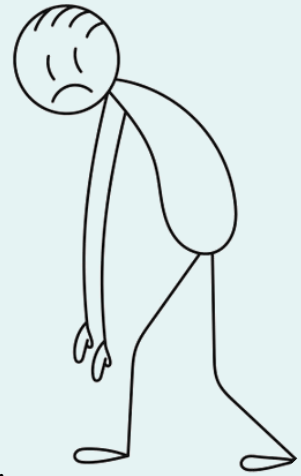
ramanımız olan babamızdan mı ? Hani biraz da olsa güç demek baba demek falan deyip güldürsem mi? Tamam ya sinirlenmeyin ama şöyle bir gerçek var bir güç var ve bu gücümüz anneden mi babadan mı alıyoruz sorusuna bir anne demek te-bessümdür. Annelerimizin hepsi bir çiçek, çok güzel duruyorlar ve onlara bakmak isteyenler değerini biliyor yoksa da orda bir yerde tüm güzelliğiyle devam ediyor durmaya en eşsiz halleriyle. Tüm güzelli-leri kendilerine çekiyorlar, insanları çeki-yorlar, aileyi çekiyorlar. Hem neden ağla-yarak annemize giderdik? En güçsüz halimizle göğüslerine sanki bir evin en gizli köşesi gibi saklanırdık. Çekinmezdik giz-lenmezdik. İşte burada annelerimiz iyi ki varlar. Kadınlar hayatlarının tüm 'rağmen'lerinin ya da 'iyi ki'lerinin için-de duran tüm güzel kadınlar iyi ki varız. Tanıma biraz daha yaklaştık, annelerimiz-den alıyoruz gücümüzü sanki, *devam mı?*

Sıkıldıysanız bırakabilirsiniz yazıyı. Şimdiye gelelim biraz da. Şu sıralar en mutsuz günleri-miz ya da ol-masaydı dediği-

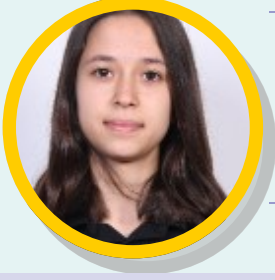

miz günler. Yani güçsüz hissettiğimiz günler... Herkesin bildiği ve duyduğu olay üzerinden gidelim yani "deprem." Depremde mutsuzduk, güçsüzdük çünkü. Peki deprem yerlerine gidenlerin gittim deyişini gördünüz mü? O alttan gelen ben gittim diyen güçlülükle başlayan cümleleri tüm Türkiye'nin güçsüz olduğu o dönemde biraz da olsa güç geçirmişti ya bunu değerlendirip mutlu hissetmek... Tatmin olmak fikri nasıl elinin tersiyle itilir?

Ne kadar masal anlat-sak da biz kendi varoluşumuz için hayata gelmiştik ve bunun için çok şey yapar-dık: iyilik, yar-dımseverlik, saygı... Ve bir sürü kelimeyi ar-dında süsleriz sa-dece. Son cümleleri-

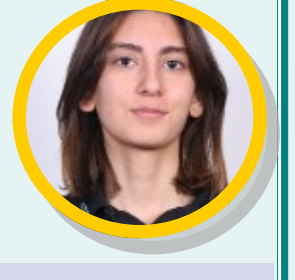
me geçmeden önce güçsüz görünen insan-lara değinmek istiyorum ya da güçsüz gö-rünmeyi hayat tarzı haline getirmiş insan-lara. Bir insanın güçlü görünmesi kadar güçsüz görünmesi de doğaldır çünkü güç-süz görünmek isteyen insanı yaşanmışlık yormuştur ve o yorgunluk denizinde gü-neşleniyordur. Güçsüz insan yoktur, güç-süz kalmak isteyen insan vardır. Güç, tat-min kelimesine küçük bir çocuğun baba-sının kollarının arasına girip "Bu ne?" sorusuna cevap bulabildiği an. Güç, elimizdeki şekerin çubuktan düşüp anne-mize koşarken kendimizin o şekeri yerine koyma duygusu. Güç, konuşma eylemine girdiğimiz her dakika. Ve belki de bu yüzden bu günlerde konuştuğumuz kadar varız.

Gülnaz Athi 10/C

YBFL'DE NELER OLUYOR?

HABER

Elif Eylül Kural 10/C

İNGİLİZCE MÜNZARALARIMIZ DEVAM EDİYOR!

Yarı final münazaralarımızda “Paradise” ve “Strangers” takımları büyük bir rekabetle tartıştılar. Jürilerimiz ve öğrencilerimiz tarafından heyecanla izlenen münazara sonucu kazanan takım “Paradise” oldu.

Yarı final münazaralarımızın ikincisi ise “Slayed” ve “British Breakfast” takımları arasında gerçekleştirildi. Kıyasıya rekabetin olduğu münazarayı “Slayed” takımı kazanarak finale yükseldi.

Karşılaşmaların jürileri; Ahmet Selim Yavuz,

Rabia Sural ve Mertcan Gökçe idi.

Finalde “Paradise” ve “Slayed” takımları tartışacak. Bu münazaranın da diğerleri gibi çok heyecanlı geçeceği kesin. Sonucu hepimiz çok merak ediyoruz.

Katılan tüm takımlarımızı tebrik ediyor ve final tartışmasında yarışacak takımlara başarılar diliyoruz.

TÜBİTAK BÖLGE FİNALİNDEYİZ!

AHMET SACİD AKTAN
PROJE ÖĞRENCİSİ

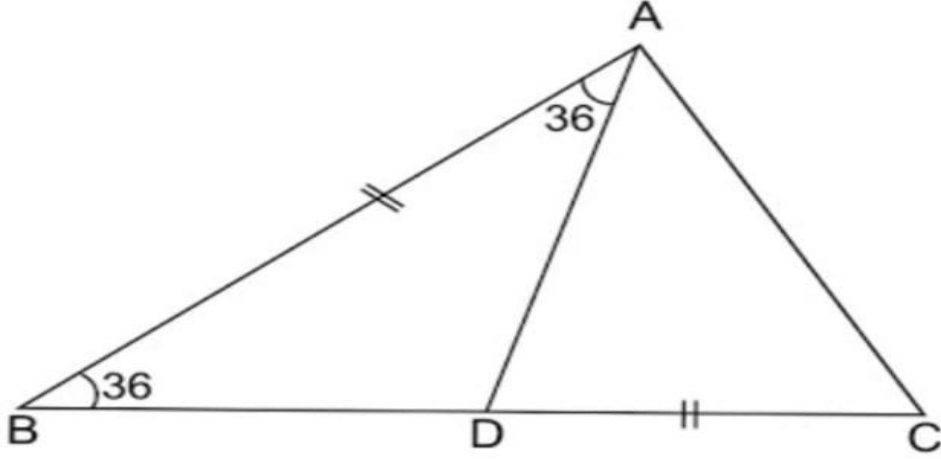
MELEK AKTAŞ
DANIŞMAN

NEHİR HİLAL SAĞDIÇ
PROJE ÖĞRENCİSİ

2023 Yılı TÜBİTAK 2204-A Lise Öğrencileri Araştırma Projeleri Yarışması'nda Tarih Alanında “Kapanmayan Yara: Unutulan Soykırım Tekrarlanır” Projesi İle Bölge Finaline Katılmaya Hak Kazanan Danışman Öğretmenimiz Melek Aktaş ve Öğrencilerimiz Ahmet Sacid Aktan ile Nehir Hilal Sağdıç'a Başarılar Dileriz.

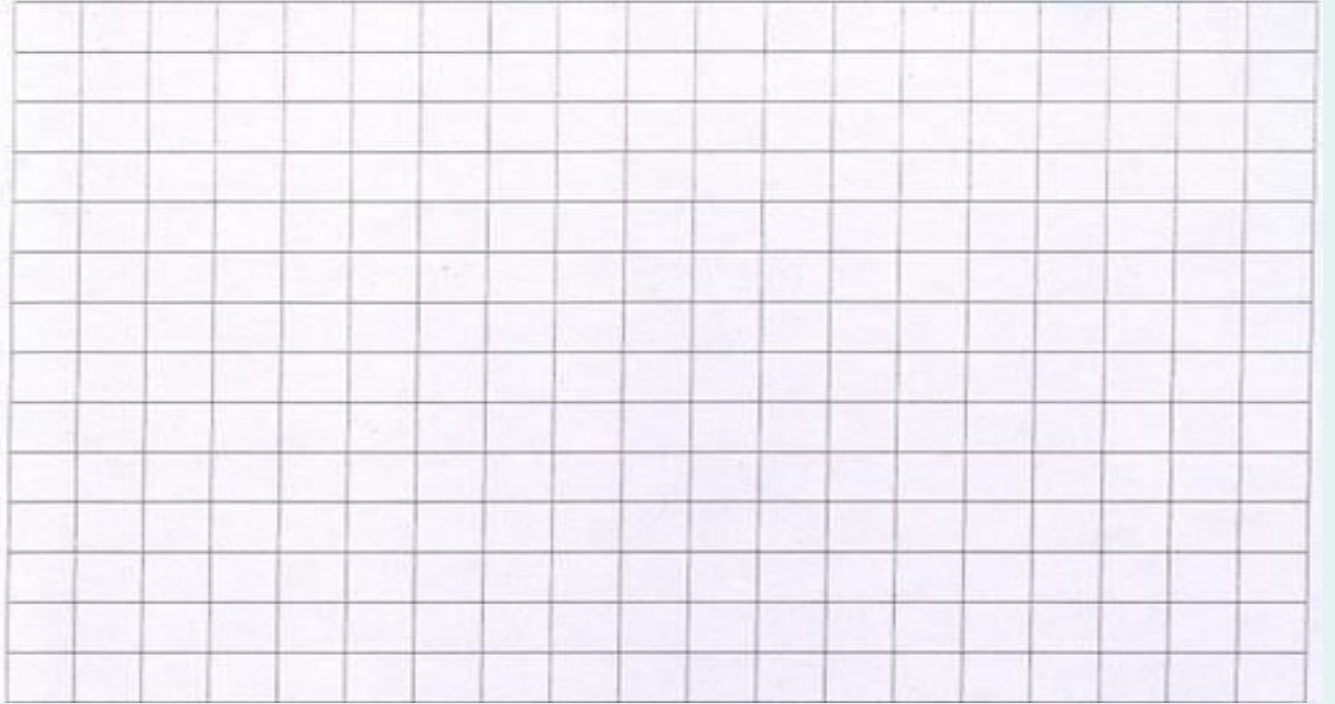
GÖKMEN ÖĞRETMENİMİZDEN YENİ SORU!

Sorunun cevabını fotoğraflı bir şekilde, aynı gün ybfl.gazete@gmail hesabına gönderen ilk üç kişi ödüllendirilecektir.

$AB=DC$ C açısı kaçtır ?

ÇÖZÜM ALANI:

ybfl.gazete@gmail.com